

Inleiding

Na het onderzoek werd hij op een stoel gedirigeerd voor een lichtbak. Een gestalte in een witte jas had hem op vlekken op een paar röntgenfoto's gewezen en liet zonder enige vorm van emotie weten dat behandeling eigenlijk geen zin had.

Het gebrek aan empathie bij de arts was verbijsterend.

Ze sloeg haar armen om hem heen en zuchtte in zijn oor:

'Tjonge, jongen, wat een teringzooi allemaal.

Jij bent er dus ook niet helemaal heel doorgekomen, ouders vroeg dood, gastgezinnen.

Ben je ook misbruikt?'

1

Zijn geest was leeg en kreeg geen grip op zijn lichaam. Als in trance probeerde hij iets te onderscheiden in de grijze massa van de dichte mist voor hem.

Hij had zijn ogen open, maar kreeg geen indruk of beeld binnen dat hem vertelde waar hij was. Er schoot een brok gal in zijn keel en hij kokhalsde terwijl hij met een nietsziende blik vooruittuurde.

In enkele seconden, dit na een korte mededeling, was zijn bestaan zin- en uitzichtloos geworden. De man in een witte jas had hem op vlekken op scans gewezen die moesten worden behandeld, maar liet daarbij ook gelaten weten dat het eigenlijk geen zin had.

De overgave was al getekend.

De man in de witte jas had nog veel meer gezegd, maar Thomas had verder niets meer kunnen opnemen. Zijn gedachten werden overspoeld, eerst door ontzetting, later door onmacht. De ontdekking van de tumor, die zijn lichaam terroriseerde en waarbij hij machteloos moest toestaan hoe die hem genadeloos opvrat, had hem totaal overrompeld.

Hij had een paar pillen verwacht, geen doodvonnis.

Totaal over zijn toeren over zo veel onrechtvaardigheid was hij woedend het ziekenhuis uit gelopen, terwijl zijn geest in de stoel van de dokter was blijven zitten. Hij was op de vlucht geslagen voor zijn eigen werkelijkheid.

Buiten hing een kille en duistere mist. Vrees voor de dood omspoelde hem en rillingen trokken door zijn hele lichaam. Tijd verdween in een poel van zelfbeklag maar vooral van angst.

Thomas had geen idee waar hij was en wat hij deed, hij zat in de waas van zijn eigen bewustzijn. Hulpeloos keek hij om zich heen in de steeds dikker wordende mist. Langzaam trok de woede weg, die overging in berusting. Een geluid deed hem opkijken. Hij keek emotioneel naar een man naast hem die woeste gebaren maakte en iets schreeuwde. Hij hoorde niet wat hij riep, maar het geluid van een claxon drong wel tot hem door.

Hij schrok op.

Hij lag niet in bed, maar beseftte dat hij in zijn auto zat en keek in paniek om zich heen. Wat deed hij hier? Waar was hij?

Hij kreeg geen vat op zijn concentratie. De man naast hem wees naar voren en schreeuwde weer iets. Hij keek in die richting en zag witte strepen op een zwarte massa onder hem door schieten.

Thomas schrok hevig, hij reed op een snelweg en niet zo zachtjes ook. Toen zag hij waar de man naast hem op had gewezen.

Het silhouet van een auto doemde op en een crash was onvermijdelijk. Hij had niet eens de tijd om te remmen en de auto boorde

zich met een enorme klap in zijn voorganger. Het geluid van scheurend metaal en brekend glas denderde door de cabine. De airbag kletste met een droge klap hard tegen zijn hoofd.

De auto vibreerde woest en bonkte op en neer door de botsing. Thomas greep het stuur stevig vast om de auto onder controle te houden maar reed nog te hard, veel te hard.

Met een duizelig makende snelheid slipte de auto zijdelings weg en raakte vol de flank van een vrachtauto op de andere rijbaan. De auto schokte toen hij de zijkant van de truck raakte en weer terug stuiterte richting de vangrail. Wanhopig corrigerend trok hij aan het stuur en net toen hij dacht dat hij het zou gaan redden schoot de bumper los. Die verdween met een schurend geluid onder de auto. Daar raakte een scherpe punt van een bevestigingsbeugel de rechtervoorband, met als resultaat een klapband. Met een nog steeds hoge snelheid verloor hij de macht over het stuur. De auto schoot naar rechts en schampte licht de vrachtauto, die vol op zijn rem was gaan staan en daarmee zijn leven redde. Thomas zou geen schijn van kans hebben gehad als het gevaarte over hem heen was gegaan.

Zijn auto schoot net voor de truck langs en slipte dwars door een grasstrook, waarbij de pollen in het rond vlogen. De rechterbuitenspiegel ritste onderweg het 100 km-bordje van een paaltje af. De auto miste daarna op een haar na enkele bomen en dook een droge greppel in. Door de snelheid rolde de wagen enkele malen over de kop en sloeg hard tegen een elektriciteitshuisje, waarvan het deurpaneel door de klap uit de sponningen vloog. Langs de route die de auto had afgelegd knikte een lantaarnpaal gracieus doormidden. Bij de breuk knetterden vonken in het rond en de glazen kap van de paal spatte op het asfalt uiteen. De auto bleef even tegen de wand van het elektrahuisje hangen en rolde toen vanaf een kleine helling de verlaten parkeerplaats op.

Stilte.

Thomas van der Geest registreerde alles alsof hij thuis op de bank naar een film zat te kijken. Zijn hoofd zat in een leeglopende airbag, al had hij zelf geen idee wat die ballon voor zijn hoofd was. Verbaasd keek hij naar rode druppels op zijn handen. Hij had nog steeds het stuur vast. De voorruit was verdwenen. Sommige stukjes glas zaten in zijn gezicht en hij proefde bloed.

Voor hem zag hij witte strepen, nu stonden ze stil en behoorden tot een parkeervak. Er trok een heftige pijn door zijn buik en hij wilde voelen wat het was. Zijn handen bleven echter aan het stuur gekleefd. Ze reageerden niet op zijn commando. Het beeld dat hij zag vervaagde weer in de dichte mist. Hij zat vast, muurvast.

Rumoer klonk en de stilte trok weg.

Naast hem dook een gedaante op in een gele jas die tegen hem begon te praten, maar Thomas begreep er niets van. Het gebrabbel was niet zijn taal. Er kwamen meer mensen.

Iemand prikte in zijn arm.

Verontwaardigd probeerde hij te reageren maar er gebeurde niets, zelfs zijn mond reageerde niet. De veiligheidsgordel sneed pijnlijk in zijn buik en hij probeerde dat de omstanders duidelijk te maken. Het gebrabbel van de gedaante in de gele jas werd trager en verdween ten slotte in de dikke mist die al sinds het gesprek met de arts in zijn hoofd dreef en uiteindelijk zwart werd.

‘Ik snap er niets van,’ zei de chauffeur van de auto die door Thomas geraakt was, het leek wel of hij mij niet zag, hij reed me zo van de weg af.’

‘Onvoorstelbaar,’ zei een ander, ‘bij dichte mist zou ik het begrijpen, maar op zo’n mooie zomerse dag?’

2

Het liep tegen het einde van een zinderend hete zomerdag en omgeven door een warme deken diende de avond zich aan. De zwoele wind speelde met de haren van de man die in een donkere nis van een houten afzetting stond. Hij gebruikte de diepe duisternis onder een overkapping van gehavend zeil tussen twee winkels die werden verbouwd.

Een penetrante geur van verf en cement hing over het bouwproject. Voor de bouwschutting stond een verroeste zeecontainer met de haveloze letters UBB, eronder kwam uit de roest het woord 'bouwbedrijf' moeizaam tevoorschijn. Ooit had de container een blauwe kleur gehad, maar de gebutste wanden waren nu bruin van roest en smerigheid, door de vele jaren van gebruik bij dit soort bouwplekken.

De dikke ketting die de ijzeren deur afsloot glinsterde zwakjes in het licht van een straatlantaarn. Vanaf de container liep een stoffig zandpad naar een houten deur in de bouwschutting.

Een opmerkelijke voorbijganger zou een schimmige gestalte opmerken die met zijn armen over elkaar op iemand stond te wachten. Bij vragen zou hij een hondenriem laten zien.

Hij wachtte op zijn hond Killer. De sluiting was defect, de pitbull had zich losgetrokken. Maar hij zou zo wel terugkomen, zoals altijd.

Dat begreep iedereen, ondanks het Engels dat hij gebruikte.

Het was meestal voldoende voor de vragensteller om snel te vertrekken en anders zou hij of zij bijkomende schade worden.

Hij had zijn positie ingenomen na sluitingstijd van de winkels. Het voetgangersgebied op de Steenweg in Utrecht lag er somber en verlaten bij. Op straat lagen de gebruikssporen van een drukke winkeldag. Lege afvalzakjes, half opgerookte peuken en witte plastic

bekertjes met sporen van hun voormalige inhoud lagen verspreid over de straat. Straathonden snuffelden rusteloos rond in de hoop iets eetbaars te vinden.

De aandacht van de man was gericht op een winkel even verderop in de straat en met name op de ramen van het woongedeelte erboven. Ondanks dat het al donker werd zag hij geen licht in de woning. Hij moest zich dwingen te wachten, het was nog te vroeg.

Hij liet zijn gedachten over de opdracht gaan. Het zou een routineklus worden, dat was zijn verwachting. Hij moest een tas ophalen en deze afleveren in een kluis op het Centraal Station. Hij had al redelijk veel klussen gedaan voor deze opdrachtgever.

Zijn naam was Aman Slobic, 36 jaar oud en op een paar millimeter na twee meter lang. Hij droeg grijze vrijetijdskleding en stevige wandelschoenen. Zijn gezicht was knap te noemen, als je tenminste de valse trek om zijn mond zou kunnen negeren. Zijn ogen waren donkerbruin, bijna zwart, sommige mensen noemden ze duister en onpeilbaar, net zoals zijn karakter. Hij had het lichaam van een atleet: tanig, weinig vet en veel getrainde spieren.

Als voormalig huursoldaat deed hij nu koerierswerk. Kostbare dingen of belangrijke personen verplaatsen of beschermen. Maar ook opruimen, dat hoorde er gewoon bij. Soms stond dat in zijn opdracht en dan deed hij dat zonder verdere vragen.

Veelal kreeg hij zijn opdrachten via een pagina op het Darknet. Bij voorkeur werden betalingen daar met bitcoins gedaan, maar dat had hij resoluut afgewezen. Cash only, had hij ingevuld op zijn persoonlijke pagina, want hij had geen idee wat hij met die bitcoins aan moest. Zijn voorwaarde werd geaccepteerd en de betaling was tot nu toe altijd in orde geweest. Dit was heel wat anders dan soldaatje spelen op de Balkan. Hij verdiende zo prima zijn geld met dezelfde werkschrijving en kon zijn hele familie in Macedonië onderhouden. Mede daardoor was hij erg populair thuis. De klus waar hij nu mee bezig was kwam van een regelmatige opdrachtgever en was,

zoals altijd, goed gedocumenteerd, zodat het risico aanvaardbaar was. Meestal was het binnen 24 uur gedaan en na zijn foto met het resultaat lag het geld snel gereed in een kluisje op een station of vliegveld in de buurt. Dit Nederland was een mooi land om te werken, vond hij.

Slobic had hier nog meer klanten en problemen met betalingen had hij nooit gehad. Het land was ook heel open: hij kwam makkelijk de grens over en had nog nooit een dichte slagboom gezien. Het enige probleem was dat er veel mensen woonden, de kans om gezien te worden was dus vrij groot.

Het was een speciale opdracht vandaag, zijn laatste. Nog één klus en dan zou hij stoppen. Een eetcafé in zijn geboorteplaats was altijd zijn droom geweest en kwam nu heel dichtbij. De plannen hoe het zou moeten worden zaten al in zijn hoofd. Met het werk dat hij nu deed was hij trouwens ook klaar. Hij had geen last van zijn geweten, nooit gehad, maar genoeg was genoeg.

In de ruim drie uur dat hij hier stond, had hij niet of nauwelijks bewogen. Aan zijn houding was niet te zien dat hij mentaal in operste bewustzijn was om direct te reageren, op wie of wat dan ook. Zijn ogen hielden de omgeving nauwlettend in de gaten. De weinige mensen die langs hem liepen merkten hem niet op, maar hij volgde ze nauwgezet en alert.

Zijn opdracht, de gezette man die hij volgde, was aan de overkant in een smalle deur naast een winkel verdwenen, nu ruim drie uur geleden. Hij was hem de hele dag gevolgd om zijn vaste verblijfplaats te vinden. De man had een drankprobleem en had vier cafés bezocht. Na de laatste was zijn gang niet stabiel meer geweest en had hij langs de grachten van het stadje gewaggeld.

Slobic keek op zijn horloge, negen uur. De man zou gezien zijn drankiname waarschijnlijk slapen. Zijn maag rommelde, maar tijdens zijn werk was dat ondergeschikt. Hij had zijn prooi binnen bereik en zou niet meer loslaten voordat zijn taak erop zat.

Het licht in het woongedeelte boven de winkel ging aan en er verscheen lichtblauw tv-licht, dat flikkerend weerkaatste op de ramen. De man was wakker.

Hij besloot dat het tijd was. Volgens zijn gegevens leefde de man alleen, maar die info gaf geen zekerheid, hij zou bezoek kunnen hebben. Slobic had niemand zien binnengaan, maar degene die daar ook zou verblijven had gewoon pech. Zijn geweten - voor zover hij dat had - beschouwde dat als standaard in een werkomgeving. Hij trok zijn pistool uit de schouderholster en controleerde het zorgvuldig. Hij pakte de geluiddemper uit zijn binnenzak en draaide die op het pistool. Dat stak hij tussen zijn broeksriem op zijn rug, omdat het met de demper niet in de schouderholster paste.

Slobic stapte uit de nis en liep ogenschijnlijk op zijn gemak naar de overkant van de straat. Terwijl hij naar de deur liep waar de man eerder door verdwenen was, hield hij zijn omgeving nauwlettend in de gaten. Een paar fietsers reden voorbij, maar niemand schonk enige aandacht aan hem. Voor de deur bekeek hij het slot met een minzame glimlach. Na een snelle blik om zich heen stond hij in nog geen twintig seconden aan de andere kant in een smalle hal.

Geruisloos sloot hij de deur achter zich en trok het pistool tevoorschijn. Hij keek om zich heen. Het halletje was klein en smal, anderhalf bij twee meter. Rechts hing een meterkast voor elektra tegen de muur, met daaronder een gasmeter. Tegen de muur lag een stapel oud papier, voornamelijk reclamefolders. Vóór hem liep een smalle trap bekleed met dik tapijt naar de eerste verdieping. Het zou niet moeilijk zijn geruisloos boven te komen. Na nog even geluisterd te hebben liep hij behoedzaam omhoog.

Hij zette zijn voeten tegen de zijborden van de trap om kraken te voorkomen. Hij telde veertien treden. Slobic stak zijn hoofd langzaam over de bovenste trede heen en keek een gang in. Dit waren cruciale momenten en in opperste concentratie bleef hij roerloos

staan. Hij moest eerst een overzicht krijgen van het appartement, omdat hij dat bij de achtergrondinformatie niet had gekregen.

Hij zag een kleine hal, die overging in een gang met drie deuren. Rechts naast het trapgat hingen een paar jassen aan de muur. Uit de eerste deur zag hij het flikkerende blauwe licht komen dat op de muur van de gang weerkaatste en zich via de vloer door de smalle gang verspreidde.

Achtergrondgeluid gaf aan dat de man tv zat te kijken, des te beter. Slobic concentreerde zich op zijn ademhaling en liep toen vastberaden met het pistool in de aanslag naar de openstaande deur.

Een plank kraakte onder zijn voet en hij verstijfde, de verbroken stilte trok door het huis.

‘Kom binnen,’ hoorde hij, en het geluid van de tv werd uitgezet.

Slobic zakte bliksemsnel door zijn knieën en was bereid iedereen die in de deuropening zou verschijnen onmiddellijk neer te schieten. De stem zweeg echter en hij sloop laag en met het pistool vooruit richting de deur.

Voorzichtig gluurde hij naar binnen, zijn pistool gericht op het beeld voor hem. De man die hij de hele dag had gevolgd, zat in een grote leren leunstoel.

Hij keek niet eens op. De man had zijn ogen dicht en zei: ‘Ga zitten, ik had je al verwacht.’

Slobic keek argwanend om zich heen, maar zag geen reden om niet te gaan zitten. Hij liet zich in de stoel zakken en zorgde ervoor dat hij de man niet uit het oog verloor. Hij had tenslotte ervaring met mensen in nood, en die deden soms heel rare dingen. De man voor hem had gehuild en zag er, behalve straalbezopen, ook hulpeloos uit.

Hij wees vaag naar de muur en zei met schorre en haperende stem: ‘De tas zit in de rugzak, ik neem aan dat je die wilt hebben. Zeg maar tegen De Groot dat alles erin zit. Ik heb er toch niets meer aan, anders was ik allang weg geweest.’

De man had Engels gesproken, alsof hij wist dat Slobic geen Nederlands verstond.

‘Hoe wist je dat ik kwam?’ vroeg Slobic.

Terwijl hij de vraag stelde viel hem de koffer op die naast de rugzak tegen de muur stond. Het plaatje klopte niet met wat hij zag. De man was laveloos, er stonden twee lege wijnflessen en hij was net aan een biertje begonnen. Er stond één wijnglas op het tafeltje, hij had geen gezelschap. De man zat met zijn voeten in een teiltje water en nam een flinke teug uit zijn bierflesje.

‘Neem maar mee, het maakt me allemaal niets meer uit,’ zei hij dronken.

Slobic stond razendsnel op en gaf de man een harde klap met de kolf van zijn pistool. Hij had geen zin in deze sentimentele voorstelling. De man gleed half onderuit en bleef op de leuning van de oude stoel hangen. Zijn mond viel open en een gedeelte van het bier dat hij net had gedronken sijpelde eruit.

Slobic hield de loop van het pistool op het hoofd van de man en luisterde of hij iets hoorde vanuit het huis. Net toen hij de rugzak wilde controleren voelde hij onraad en hij draaide zich snel om. Hij zag echter niets. Ongerust liep hij naar de gang en daar bleef hij een paar minuten staan. Waarschijnlijk verbeelde hij het zich. Niemand zou hem ongezien of geruisloos kunnen benaderen, zeker niet op deze houten vloeren. Maar hij had het appartement nog niet gecontroleerd, dus er zou nog iemand kunnen zijn. Het was echter onwaarschijnlijk, hij zou het gevoeld of gehoord hebben.

Slobic vertrouwde al jaren op zijn instinct en dat had hem nog nooit in de steek gelaten. Toch voelde hij zich ongemakkelijk terwijl hij snel naar de rugzak liep. Hij wilde weg, het voelde niet goed. Hij controleerde snel de inhoud: een paar boeken, een opblaasbaar kussentje en een flesje water. De tas met de dagopbrengsten van de casino's zat er ook in. Hij wilde geen tijd verspillen om het te tellen en gooide alles behalve het geld eruit. Een rilling trok door zijn li-

chaam. Snel zette hij de rugzak op de grond en keek om zich heen, hoorde hij iets? Shit, er was iets echt niet goed. Was er nóg iemand aanwezig?

De man hing half bewusteloos in zijn stoel en Slobic schoot hem emotioneel twee keer door het hoofd. Hij sloeg achterover tegen de zitting van de stoel. Terwijl het lichaam van de man inzakte pakte Slobic de lege hulzen van de grond en stak ze in zijn zak. Het teiltje sloeg om en het water klotste tegen de rugzak, waarna het tussen de kieren van de vloerplanken verdween.

'Jij ook de groeten,' zei Slobic zonder enige vorm van medeleven. Net voor het trapgat naar beneden kreeg hij weer een gevoel van onbehagen dat hij even daarvoor ook had gehad. Opeens beseftte hij wat het was en vloekte.

Hij had een enorme fout gemaakt.

Het boek. Verdomme, hij was het boek vergeten. Zijn opdrachtgever was duidelijk geweest: het boek was belangrijker dan het geld. Hij vloekte weer; hij had het geld gezien en was tevreden geweest. Geen moment had hij aan het boek gedacht, maar het moest erg belangrijk zijn als het meer waard was dan het geld.

Hij pakte de natte rugzak van de grond en doorzocht hem in het kleine halletje voor de trap. Niets, alleen geld. Wanhopig keek hij naar het lijk, maar het was wel heel duidelijk dat de man hem niets meer zou kunnen vertellen.

'Klootzak, waar is het?'

Shit, nu moest hij deze hele tent overhoop gaan halen voor een boek, verdomme nog aan toe. Hij schopte in frustratie de rugzak van de trap af. Doordat hij die niet had dichtgedaan, vlogen de geldbunfels eruit. Hij vloekte nu nog harder en sloeg met de kolf van zijn pistool een gat in de muur naast het trapgat.

Opeens voelde hij dat er iemand naar hem keek. Ook nu weer draaide hij zich om, maar veel langzamer dan eerst, het was meer een reflex, hij verwachtte niet iemand te zien. Die vergissing zou hij

voor altijd betreuren, want deze keer stond er aan het eind van de gang wel iemand. Hij keek naar een Aziatische vrouw en zag een korte vlam ter hoogte van haar ogen. De klap die hij voelde deed geen pijn, de tweede merkte hij niet eens. Hij viel achterover in het gat van het trapportaal. Onderweg naar beneden hoorde hij een krakend geluid, maar hij kon niet bepalen wat het was, de trap of zijn botten.

Boven bij het trapgat keek Suma-Lee, een slanke en mooie Thaise vrouw van dertig jaar, naar beneden. De man die ze net had neergeschoten lag verwrongen tegen de voordeur aan. Hij bewoog niet meer. Ze durfde niet naar beneden maar wist dat ze wel moest, ze moest er straks langs. Op weg naar het trapgat had ze het lichaam in de huiskamer gezien.

Er was niet veel denkvermogen voor nodig om te raden wie daar verantwoordelijk voor was geweest. Ze keek weer naar beneden en aarzelde. Na een paar minuten had ze genoeg moed verzameld en ze daalde langzaam de trap af met het pistool trillend op de gedaante gericht. De trap leek eindeloos en hevig bevend kwam ze beneden aan. Ze stapte voorzichtig langs de bundels geld die er lagen. Onder aan de trap gebeurde waar ze zo bang voor was geweest: de man bewoog, en met een gil van paniek schoot ze. Ze zag het lichaam schokken door de kogelinslag. Ze had moeite haar lichaam te beheersen en haar handen leken een eigen leven te leiden.

Vóór vandaag had ze nog nooit met een pistool geschoten en het effect ervan had grote impact. Haar oren piepten van het harde geluid en haar knieën knikten, ze moest gaan zitten. Ze liet zich zakken op de trap treden en staarde naar het lichaam voor zich. Ze waren erachter gekomen en hadden iemand gestuurd om het geld terug te halen.

Suma-Lee was wakker geworden door een geluid. In plaats van Ruud had ze een vreemde kerel met een pistool in de gang zien

staan. Ze had zonder er verder bij na te denken geschoten, twee keer zelfs. Ze was verbaasd over zichzelf, het was automatisch gegaan en ze had de vreemdeling nog geraakt ook.

Ze hoorde een harde bons van boven en dook in elkaar. Geschrokken richtte ze het pistool naar het trappgat en tuurde naar de bovenste trede. Angstig probeerde ze het wapen in bedwang te houden. Het ding trilde heftig in haar handen, net als de rest van haar lichaam.

Was er nog iemand in het huis?

3

Omgeven door een wolk depressie zat Thomas van der Geest in zijn huiskamer op de bank. Hij keek somber naar zijn huisarts Paul Brouwer, die een rapport met röntgenfoto's bestudeerde.

De black-out op de snelweg had hem bijna het leven gekost en diep in zijn hart had hij daar op die afgelegen parkeerplaats willen sterven. Gelukkig was er verder niemand gewond geraakt bij het ongeluk, anders was het helemaal een drama geworden. Hij had het zichzelf nooit kunnen vergeven. Hij was er echter ongeschonden uit gekomen, wat op zich een wonder was als je het restant van de auto bekeek.

'Die was verder dan total loss', had de schade-expert gezegd. En Thomas hoefde geen nieuwe auto te kopen, zo had zijn verzekeraar met een stalen gezicht verzekerd: 'Met uw ziektebeeld geven we echt geen toestemming meer.'

'Dus ik heb jullie niet meer nodig,' had hij opgemerkt. 'Geen auto, dus ook geen premie. Rot dan maar op en annuleer de rest wat ik bij jullie heb lopen ook maar,' had hij gefrustreerd tegen de man geroepen.

Zijn vooruitzichten waren niet echt geweldig, om het maar eufemistisch uit te drukken, in klare taal was het gewoon zwaar klote.

Het was allemaal begonnen toen hij op een dag wakker werd en zich niet lekker voelde. Tijdens het scheren was het scheerapparaat zomaar uit zijn handen gevallen. Toen hij het weer wilde oprapen wilde zijn hand het niet oppakken, hij had geen grip. Erger nog, zijn hele arm weigerde dienst. Die eerste keer dacht hij aan een onschuldige kramp, maar toen hij later zijn voordeur op slot wilde draaien, lagen de sleutels op de grond in plaats van in het slot.

Een onderzoek bij zijn huisarts had niets opgeleverd.

‘Zeer waarschijnlijk een bacterie die op je spieren slaat,’ had de arts gezegd. ‘Er zijn een paar symptomen die mij niet bevallen, maar die liggen helaas niet in mijn specialisme. Van Henegouwen, zo heet de dokter waar ik je naartoe stuur, heeft dat wel. Het is een excentrieke man, heeft zo zijn eigen methodes, maar is briljant in zijn vakgebied.’

Thomas dacht op de bank terug aan het bezoek aan de kale en onpersoonlijke wachtkamer van deze dokter en zijn eerste onderzoek in het ziekenhuis. Die zachte klassieke muziek op de achtergrond was misschien nog wel het meest irritante van deze hele witte nachtmerrie waar hij in zat.

Hij had niets tegen klassieke muziek, helemaal niet, maar wel tegen de manier waarop die hier werd gebruikt. De excentrieke man die hem behandelde, was een liefhebber en liet dat ook merken. Hij stond soms een stukje muziek te dirigeren dat via de speakers de spreekkamer in galmde. Thomas had de man het liefst in zijn röntgenfotolichtbak gefrommeld en het geheel dichtgeknoopt met zijn stethoscoop. Dat zou die eeuwige glimlach op zijn gezicht wel laten verdwijnen. Hij vond de man arrogant en een aanstellerige kwast.

Hij had de onderzoeken in het ziekenhuis ondergaan en kon alleen maar hopen dat ze zijn spieruitval konden verklaren en wisten te behandelen. Na allerlei testen en foto’s werd hij naar huis gestuurd, ze zouden contact opnemen.

Dat kwam veel sneller dan verwacht.

In dezelfde week werd hij na een vluchtig onderzoek op een stoel gedirigeerd voor een lichtbak. Doodstil had hij gestaard naar dokter Van Henegouwen en gekeken hoe diens mond bewoog. Na de eerste zin van de man hoorde hij alleen de muziek nog.

‘De vijfde van Mozart,’ had de dokter monter opgemerkt, en hij dirigeerde de maat van de muziek met theatrale armbewegingen.

De eerste zinnen van de man galmden steeds maar weer door zijn hoofd als een niet te stoppen echo.

‘Ik heb helaas slecht nieuws voor u, de tumor is reeds zo ver gevorderd dat ik er niets meer aan kan doen. Er zijn veel uitzaaiingen, ik denk dat het met een maand of zes, zeven wel over is. Het is misschien verstandig om na te denken of u eventueel uw organen wilt doneren, voor zover ze nog te gebruiken zijn. Ik kan nog één alles-of-niets operatie doen, u heeft toch niets meer te verliezen. Ik haal de tumor weg en we proberen met een sterke chemokuur de uitzaaiingen te elimineren. Ik schat uw kansen op zo’n tien à vijftien procent. Genezing is niet mogelijk, we praten hier over levensverlenging.’

De dokter had hem na zijn uitleg uitdrukingsloos aangekeken. Hij had zijn verhaal zonder enige vorm van emotie op Thomas afgevuurd, rustig een slokje koffie genomen en tevreden naar de muziek geluisterd.

Voor de patiënt stopte alles op dat moment. Thomas wist niet eens dat hij een tumor had en nu hoorde hij dat hij nog maar een half jaar te leven had. Of dat hij direct een operatie moest ondergaan en dat zelfs dán genezing onmogelijk was. Hij kon niets meer uitbrengen, slechts knikken en kijken naar het hoofd van Van Hene-gouwen, dat met een glimlach op de maat van de muziek meedeinde. Het gebrek aan empathie bij de dokter verbijsterde hem.

Verdoofd wankelde hij de spreekkamer uit, stemmen die hem toeriepen om te stoppen had hij genegeerd. Het kon toch niet zo zijn dat hij met slechts tweeëndertig op de teller de kist in moest? Hij liep de mist in die hem op de snelweg bijna zijn leven kostte.

Zijn eerste opwelling was geweest om een kroeg op te zoeken en zich van de wereld af te zuipen, de kater had hij immers al en dood ging hij toch.

Later was gebleken dat hij als een voorbestemd lijk in zijn auto was gestapt en met zijn domme kop ook nog bijna andere mensen

had meegenomen in zijn reis naar het hiernamaals. Hij wist er nog steeds niets van. Het was een zwart gat en bleef een lege plek in zijn brein, dat in shock was geweest.

Vandaag, een week na zijn diagnose, had hij uiteindelijk zijn voordeur van het slot gedaan en zijn huisarts binnengelaten. Hij had hem slechts drie keer gezien, inclusief zijn laatste bezoek waarbij hij de doorverwijzing kreeg naar de witte kwal Van Henegouwen.

‘Wil je wat drinken?’ vroeg Thomas.

‘Nee, dank je,’ zei Brouwer, ‘hoe gaat het met je?’

De arts stak zijn hand op als verontschuldiging dat hij het moest vragen. Hij had de dag na het bezoek van Thomas aan Van Henegouwen ook de diagnose gekregen en was net zo verbijsterd geweest als zijn patiënt. Het tweede rapport dat hij in zijn handen hield was zo mogelijk nog dramatischer, omdat de tumor duidelijk was gegroeid.

Hij zuchtte.

Paul Brouwer was net begonnen als huisarts en Thomas was een van zijn eerste patiënten. Hij voelde een klik met hem. Thomas was binnengelopen op zijn spreekuur en de arts had direct de koorts gezien die het lichaam van zijn patiënt uitstraalde. Na het onderzoek hadden de symptomen hem genoodzaakt de hulp van een specialist in te schakelen. Hij voelde zich niet ervaren genoeg voor dit ziektebeeld, dat in zijn overtuiging een bacterie moest zijn. Zijn patiënt was een paar weken eerder teruggekomen van een vakantie op Cuba en zijn conclusie was geweest dat het daar vandaan moest komen. Een of andere gemuteerde bacterie die dit veroorzaakte en die hij te lijf moest gaan met een antibioticakuur.

De diagnose van Van Henegouwen had hij totaal niet verwacht. De symptomen wezen totaal niet op een tumor, maar hij kon de röntgenfoto's die hij in zijn hand had niet negeren, ze waren heel duidelijk.

‘Het is vreselijk,’ zei hij ten slotte.

‘Eigenlijk voel ik me prima,’ zei Thomas, ‘ik heb me de laatste week een stuk in mijn kraag gezopen en ik heb zelfs geen kater! Dat heb ik nog nooit eerder gehad.

Lang leve de tumor,’ liet hij er cynisch achteraan volgen.

‘Ik heb gesproken met Van Henegouwen,’ zei Brouwer, ‘ga je die operatie doen?’

Thomas haalde zijn schouders op. ‘Ik moet daar goed over nadenken. Als het alleen levensverlengend is, gepaard met veel pijn, denk ik van niet. Hoeveel tijd geeft levensverlenging, weet jij dat?’

‘Nee, maar ik ga het vragen. Tot je de beslissing neemt geef ik je een kuur om aan te sterken en wat medicijn om te slapen. Wat denk je daarvan?’

Thomas had weer zijn schouders opgehaald. Het maakte hem eigenlijk niets meer uit, alles in zijn wereld bleek zo relatief.

Ze hadden afscheid genomen en afgesproken dat Thomas zich elke week zou melden bij de huisartsenpraktijk.

Het vreemde was dat hij zich steeds beter ging voelen. Het was dat de röntgenfoto’s op zijn netvlies gebrand stonden, anders zou hij zelf niet geloven dat hij ongeneeslijk ziek was. Zelfs de uitval van zijn spieren was uitgebleven.

‘Topkuurtje doc,’ had hij tegen Brouwer gezegd.

Logischerwijs was zijn leven drastisch veranderd. Niet alleen het leven zelf was uitzichtloos geworden, maar het onherroepelijke einde ervan was diep confronterend en riep vragen op.

Wat doe je als je weet dat je doodgaat? Heb je nog wensen?

Ja, natuurlijk.

Heb je het gevoel dat je nog iets moet doen?

Jazeker!

Vind je het onrechtvaardig?

Absoluut!

Waarom ik verdomme?

Na al die vragen kwamen de woede en de onzekerheid. Om zich af te reageren wilde Thomas zo graag kwaad zijn op iemand, maar hij had geen slachtoffer. Want wie had hier dan schuld aan? Als ongelovige had hij geen Almachtige die hij kon vervloeken. Hij was best jaloers op mensen die konden geloven. Dat er iets was, daarbuiten, boven of beneden. Met volledige overgave in het veilige web van je religie hangen en accepteren dat het zo allemaal bepaald was door een of ander Opperwezen. Je levensdoel was al gemaakt en de richting bepaald. Je kon er toch niets aan doen, dus hoefde je ook niet druk te maken. Klonk best wel lekker eigenlijk. Het enige wat je moest doen was geloven.

Tja, en dat was wel een dingetje.

'Fucking hell, de tering allemaal,' had hij geschreeuwd en woest de afstandsbediening van de tv tegen de muur te pletter gegooid, gevolgd door een fles rode wijn die een spectaculair motief op de grote witte wand toverde. En dat was het, dat was zijn acceptatie en er was geen God aan te pas gekomen.

Doordat hij altijd een goed salaris had verdiend en geen gezin hoefde te onderhouden, kon hij zich het een en ander veroorloven. Hij was best aantrekkelijk: 183 cm lang, 80 kg op de schaal en geen spoortje vet, want hij sportte veel. Hij had dik blond haar en bruine ogen. Zijn vriendinnen vertelden hem vaak dat hij Bambiogen had, vriendelijk, maar ook verdrietig. Het gaf ze aandrang tot troosten, iets waar hij schaamteloos gebruik van maakte.

Hij was vaak gekleed in een spijkerbroek en T-shirt. Bij officiële gelegenheden deed hij een overhemd en colbert aan, maar die trok hij daarna zo snel mogelijk weer uit.

Als hobby bestudeerde hij de muziek uit de jaren zestig en zeventig, zijn kennis van die periode was groot. In zijn woonkamer stond een Wurlitzer jukebox met 52 singles uit die tijd. 'Zonder muziek geen leven' was zijn lijfspreuk.

Elke maand verving hij de selectie en hij kon dan uren doorbrengen met het selecteren van de nieuwe singles voor de komende maand. Zijn top 52 was zijn religie en veel moest daarvoor wijken.

In zijn omgang was hij charmant en rustig en hij had nooit moeite gehad om een vrouw te krijgen. Hij liet ze verdrinken in zijn ogen en verleidde ze zonder al te veel omhaal. Veel vrouwen waren er geweest, maar hij was de ware nog niet tegengekomen. Nu bleek dat hij niet veel tijd meer overhad voor veroveringen. Een vaste relatie, waar hij al tijden op hoopte, kon hij al helemaal vergeten. Stel je voor dat hij zijn echte liefde nu zou vinden, dat zou pas echt een drama zijn.

Zijn appartement lag in het centrum van Utrecht, zijn geboortestad. Net naast het spoor van Utrecht Centraal torende de woonflat boven alle andere gebouwen uit. Op de 24ste etage keek hij uit over de stad. Het was de plek waar hij zich thuis voelde, na al die omzwervingen die hij in zijn leven had gekend.

Hij had het appartement zorgvuldig ingericht en het zat boordevol elektronische snufjes en apparaten van de hoogste kwaliteit. Zijn kot, zoals hij het noemde, was zijn gezin, hobby en familie tegelijk. Als hij bezoek kreeg was dat altijd relatief kort, omdat het voor hem vreemd aanvoelde zijn plek met iemand te delen. Hij had in de jaren dat hij hier woonde nog geen bezoek gehad dat langer mocht blijven dan één nacht. Deze plek gaf hem de privacy die hij in zijn jeugd nooit had gekend en was een kostbaar bezit voor hem. Hij zou hem alleen willen delen met de *ware*, maar die zou helaas nooit meer komen.

Hij was opgegroeid in gastgezinnen nadat zijn ouders op zijn vierde verjaardag, met hem op de achterbank, bij een auto-ongeluk om het leven waren gekomen. Thomas had uiterlijk geen schrammetje gehad, maar zijn beide ouders waren op slag dood geweest en een trauma was geboren. Nog de volgende dag was hij huilend bij een pleeggezin afgezet. Toen hij eindelijk achttien werd waren het

in totaal dertien gastgezinnen geworden. Thomas beschouwde zichzelf niet als moeilijk, maar had wel moeite met regels en te starre autoriteit.

Hij had duidelijk een eigen mening, sommige mensen konden daar niet tegen. Hij had er een hekel aan als iemand je zijn mening wilde opdringen. Helaas had je er daar ook genoeg van.

Nog irriteranter was dat dit soort personen ook vaak gastgezinnen bestierde. Vaak ook wars van enige inspraak, hun zogenaamde goedbedoelde advies werd een bevel als het niet werd opgevolgd. Lang leve de democratie!

Na zijn achttiende had Thomas het beheer over de erfenis van zijn ouders gekregen. Het bezoek aan de notaris stond nog altijd in zijn geheugen gegrift.

‘Nou, jongeman,’ had de houterige man met rokerige stem gezegd, ‘je hoeft eigenlijk niet meer te werken, dat hebben je ouders al voor je gedaan.’

Zijn ouders bleken goed geboerd te hebben met beleggingen en hun vermogen was met de rente door de jaren alleen maar groter geworden. Veertien jaar na hun dood hadden ze hun zoon financieel onafhankelijk gemaakt.

Na de aankoop van zijn appartement had hij een tijdje lopen dubben wat hij zou gaan doen, want niets doen leek hem inderdaad niets. Zijn oog was gevallen op een opleiding die hij moeiteloos haalde. Zo was hij van de ene studie in de andere gerold.

Hij beschouwde zich tot voor kort als gelukkig met zijn leven en werk. Eindelijk thuisgekomen op de plek die hij na zijn moeilijke jeugd altijd voor ogen had gehad, werd hij ook weer keihard onderuitgehaald door de diagnose van zijn dokter.

Hij betreurde dat hij nooit een gezin zou hebben, het zou er nooit van komen. In de bloei van zijn leven was hij in één klap in zijn naden beland.

Hij had met dezelfde houterige notaris zijn nalatenschap geregeld. In zijn woelige jeugd was hij in een aantal kinderopvangtehuizen terechtgekomen en degene waar hij mooie herinneringen aan had zouden een mooi bedrag uitgekeerd krijgen.

Dankzij zijn ouders.

Trouw bezocht hij elk jaar hun begraafplaats en dan vertelde hij ze wat hij dat jaar had gedaan en beleefd. Alle avonturen met meisjes of problemen op zijn werk had hij bij hun graf besproken. Als hij beslissingen moest nemen deed hij het daar, op zijn heilige plek.

Hij had nog niet besloten of hij ernaast zou gaan liggen of zou kiezen voor crematie.

4

Suma-Lee keek naar de man die aan haar voeten lag. Haar blik schoot heen en weer tussen de man en het trapgat boven haar.

Ze vroeg zich af wat hij geroepen had voordat ze hem neerschoot. Hij was woest geweest en had een gat in de muur geslagen voordat hij ... Ze slikte moeizaam en keek weer naar boven.

Langzaam kreeg ze haar vertrouwen terug en ze dwong zichzelf om tot rust te komen. Weifelend keek ze op de man neer. Hij had het geld in de rugzak gehad maar miste blijkbaar nog iets; ze had in ieder geval het geld.

Ze moest eerst uitzoeken waar het geluid vandaan kwam dat ze net had gehoord. Het liefst had ze de voordeur opengetrokken en was ze hard weggelopen uit deze bloederige ellende, maar hebzucht hield haar tegen, ze kon deze kans niet laten lopen.

Ze hoorde niets meer en liep voorzichtig trede voor trede naar boven. Met het pistool in haar trillende handen keek ze de gang in, niemand. Het was doodstil. Op haar hoede stapte ze de hal in en kreeg een hartverzakking door een schim die naast haar opdook. Ze kon zich nog net inhouden voordat ze de spiegel aan barrels schoot.

Ze vond de oorzaak van de bons die ze gehoord had. Ruud was uit zijn stoel gevallen en keek haar aan met open, maar levenloze ogen. Ze voelde medelijden, maar eigenlijk was dit een betere oplossing dan het plan dat ze had gemaakt.

De brief van het RZMN-ziekenhuis met de diagnose had hem diep geraakt. Logisch, want daarin stond dat hij terminaal ziek was. Dat was honderd procent zeker gebleken, dacht ze morbide, het was alleen wat sneller gegaan dan de verwachte levensduur die in de brief stond. Ruud, een van haar vaste klanten, haalde elke dag de opbrengsten van de illegale casino's op en had een slag willen slaan.

Het plan was om een paar maanden de opbrengsten af te romen. Niet te veel ineens, anders zou het opvallen. Hij had haar voorgesteld om in Thailand een nieuw bestaan op te bouwen. Dat had ze een prima idee gevonden en was ze ook van plan, maar niet met hem.

De tickets naar Thailand lagen al klaar. De brief van het ziekenhuis veranderde dat plan radicaal, maar het enige wat ze toen dacht, was dat ze hem niet hoefde te lozen, ergens onderweg of in Thailand. Hun relatie was wat haar betreft puur zakelijk, dat Ruud daar anders over dacht was haar probleem niet. Ze was niet verliefd op hem. Haar plan was heel simpel geweest: ze zou hem flink afmatten in bed en daarna dronken voeren. Als hij sliep zou ze het geld pakken en verdwijnen. Toen ze op bed ging liggen had ze een macaber idee gekregen. Ze had het pistool uit de gangkast gepakt. Hij had het haar ooit laten zien: je weet maar nooit, voor als er iets gebeurt, had hij gezegd.

Ze wist niet of ze hem kon neerschieten, maar na de brief van het RZMN leek het haar zelfs humaan.

Ze keek verwonderd naar het pistool in haar hand. Ondanks dat het voor haar heel zwaar was had ze niet het besef gehad dat ze het nog steeds vasthield.

Ze had voor het eerst in haar leven iemand neergeschoten. Ze ademde een aantal keren diep. Dat hielp en rustiger bekeek ze de situatie. Er zou een politieonderzoek komen en het syndicaat zou snel volgen. Ze moest zorgen dat ze uit beeld bleef. Niemand wist dat ze hier was, behalve de twee doden, en dat wilde ze zo houden. Ze was hier niet geweest. Ze pakte het tafelkleedje van een bijzettafeltje, wreef het pistool schoon en legde het kleedje weer zorgvuldig terug. Ze knielde naast Ruud, pakte zijn hand en legde die over de kolf. Ze richtte het pistool op de muur naast de deur, deed haar ogen dicht en haalde de trekker over. In de besloten ruimte klonk het als een kanon, haar oren piepten weer verontrustend. Ze hoefde niet

bang te zijn dat iemand het zou horen, want het appartement van Ruud was de enige bewoonde bovenverdieping in de verlaten winkelstraat. Ze schoot nogmaals in de richting van de trap, zodat de kalk van de muren sprong. Ze liet de hand vallen en het pistool kletterde op de houten vloer. Zo zou het lijken dat Ruud zich had verdedigd. Hij had zijn aanvaller van de trap geschoten, helaas voor hem was hij zelf ook getroffen.

Daarna liep ze door het appartement en verwijderde secuur alle sporen waaruit zou kunnen blijken dat ze hier ooit geweest was. Ten slotte pakte ze de vliegtickets uit het keukenkastje.

Ze liep het scenario van haar plan door. Een boekhouder pikt geld van zijn baas en krijgt daarna de diagnose dat hij doodgaat. Zijn baas versnelt het proces en haalt zijn geld terug. Hoe simpel wil je het hebben?

Suma-Lee knikte tevreden.

Ze keek voor de laatste keer naar Ruud, pakte haar leren jasje van de kapstok en liep de trap af. Onderweg naar beneden schopte ze de geldbundels naar beneden. Daar aangekomen stopte ze de bundels weer in de rugzak. Ze pakte de man bij zijn voeten en trok hem bij de voordeur vandaan. Dat viel niet mee, want hij was lang en zwaar.

Hijgend kreeg ze het voor elkaar. Ze trok de deur met geweld tegen hem aan totdat ze genoeg ruimte had. Met moeite duwde ze de rugzak door de opening en wrong haar lichaam erachteraan. Spiedend keek ze om zich heen. Het was donker en niemand te zien. Ze stapte over de dorpel en trok de deur dicht. Snel liep ze weg in de richting van het Centraal Station.

Iets in de rugzak prikte in haar rug en in een steeg stopte ze om het te onderzoeken. Ze ritste de rugzak open en keek tevreden naar de bundels geld die ze zag. Ze wist niet hoeveel erin zat, maar zo te zien was het voldoende om goed van te leven. Voorlopig hoefde ze niet meer op haar rug om geld te verdienen. Toen ze de rits dichttrok zag ze een punt uit de bodem van de rugzak steken. Ze draaide

hem om en zag dat de bodem ook een rits had, die langs de hele rand liep. Ze trok hem open en vond een boekje met een versleten rode kaft.

Ze bladerde er vluchtig doorheen. Het stond vol met bedragen met codes. Dit was waarschijnlijk wat de moordenaar aan het zoeken was geweest.

Het syndicaat dat de casino's beheerde zou dit terug willen hebben. Misschien zou ze het kunnen verkopen, maar ze verwierp dit idee direct. Het zou betekenen dat ze contact moest zoeken en daar had ze geen trek in, te veel risico. Als bekend werd dat Ruud dood was en het boek werd vermist zouden ze een zoektocht starten. Ruud was een van haar vaste klanten geweest, dus op een zeker moment zouden ze ook op háár stoep staan. Niet dat ze van plan was om naar huis te gaan, het enige wat ze meenam waren de kleren die ze aanhad, haar paspoort, dat ze altijd bij zich had, en het geld. Als ze haar huis zouden doorzoeken, en dat zouden ze zeker doen, was het alsof ze ieder moment thuis zou kunnen komen. Er was niets ingepakt, alle persoonlijke dingen lagen nog in de flat. Op de ijskast haar agenda met een tandartsafspraak voor a.s. vrijdag en zaterdag een etentje met pappa. Dat was een klant die wilde dat ze hem zo noemde, maar dat wist niemand. Ze zouden haar vrijdag of zaterdag opwachten, dat gaf haar tijd.

Dat was alles wat ze nodig had, tijd om weg te komen. Ze dacht aan het boek en een glimlach trok over haar knappe gezicht. Ze had een prima idee gekregen, meer tijd voor haar, minder voor het syndicaat. Ze zou zorgen dat ze wat anders aan hun hoofd hadden dan naar haar te zoeken.

Het geld zou het minste zijn waar ze zich zorgen over zouden maken, en over haar nog minder.

Nu moest ze nog iets bedenken om het geld het land uit te krijgen, want een rugzak vol door de douane dragen leek haar niet zo verstandig. Ze kreeg weer een idee en grijnsde. Het was gedurfd,

maar waarom eigenlijk niet? Geld moest toch rollen? Maar het kon er ook in.

Een paar woonblokken verder sprong de voordeur van Ruud met een klik een stukje open, hij was blijkbaar niet goed in het slot gevallen. Een passerend ouder echtpaar zag de openstaande deur en vond dat vreemd in een donkere winkelstraat. Omdat er niet op de bel werd gereageerd, duwde de man de deur verder open en zag dat er een lichaam achter de deur lag.

'Er ligt hier iemand achter de deur, Lenie, bel de politie!'

De politieagent die later de deur verder openwong en naar binnen glipte, riep al snel naar zijn collega buiten:

'Bel een ambulance, er ligt hier een zwaargewonde man, hij ademt nog.'

Slobic kwam bij bewustzijn door de sirene van een ambulance. Het licht trok helle blauwe banen tegen de gevels van de straat en drong door het smalle glas in de voordeur naar binnen. Hij keek gefascineerd naar het bewegende licht in het venster. De deur ging open en iemand begon aan zijn kleren te trekken. Hij had geen idee wat er was gebeurd. Hij zag wel een aantrekkelijke vrouw die hem aankeek.

'Hé lekker ding,' murmelde hij.

Het was een van de weinige Nederlandse woorden die hij kende. Hij gebruikte die openingszin soms in een kroeg. Met zijn Slavisch dialect bleek dat een succesformule om te scoren. Hij zakte langzaam weg in de wolk van parfum die de ambulancemedewerkster mee naar binnen had genomen.

Ze veegde wat bloed weg en probeerde Slobic in een stabiele zijligging te krijgen in de krappe ruimte. Ze bekeek hem belangstellend, het was een mooie man, duidelijk in goede conditie en aantrekkelijk. Ze glimlachte, het was lang geleden dat iemand haar een lekker ding had genoemd.

Aman Slobic keek naar de vrouw die met hem bezig was. Hij wist weer dat hij neergeschoten was, maar had geen pijn. Hij voelde dat ze hem onderzocht en iets prikte in zijn dij. Langzaam zag hij haar beeld vervagen en hij zakte weer weg.

Ze veegde voorzichtig het haar van de man uit zijn ogen en legde een noodverband aan. Aan de zijkant van zijn hoofd zat een diepe bloederige groef, hij had blijkbaar iets geraakt tijdens zijn val van de trap. Er zat ook een flink gat in zijn voorhoofd, op zijn minst een schedelbasisfractuur, dacht ze. Toen zag ze pas de hoeveelheid bloed die onder hem lag en ze trok hem voorzichtig opzij. Ze floot zachtjes toen ze het kogelgat zag in zijn rug en trok nog een noodverband uit haar tas. Even later legde ze samen met haar collega de man voorzichtig op een brancard.

Binnen twintig minuten na de ontdekking was de straat afgezet en werd het echtpaar verder ondervraagd door een agent.

Ze konden hem alleen maar vertellen dat de deur openstond en dat ze dat verdacht hadden gevonden.

‘En dat klopte toch, of niet dan?’

De agent knikte vermoeid. Hij keek naar zijn opgewonden collega, die in de deuropening van het pand stond te wenken.

‘Je kan beter even komen kijken,’ zei de collega, en toen hij bij hem was, ‘er ligt er boven nog een, die is wel dood.’

De ambulance reed met grote vaart en loeiende sirene de straat uit. In het RZMN-ziekenhuis werd de zwaargewonde man direct naar de operatiekamer gereden. De chirurg die dienst had, schudde zijn hoofd.

‘Mission impossible,’ zei hij tegen een zuster, ‘het is een wonder dat hij nog leeft, kogels in zijn hoofd, nek en een in de borst ter hoogte van het hart. Bel Van Henegouwen, dit is echt een klus voor hem. Ik begin vast met de voorbereiding in het thoracale gebied, het cervicale en daarboven is voor hem.’ Hij keek naar zijn team dat klaarstond. ‘We gaan ervoor, kom op!’

Bij de intakebalie stond een zuster naar de zak kleren te kijken van de man die net was binnengebracht.

Dat was vreemd, ze had niets kunnen vinden waarmee de man geïdentificeerd zou kunnen worden. Ze had niets, geen identiteitsbewijs of bonnetjes, zelfs geen kledingmerkjes.

Op het Centraal Station van Utrecht stapte Suma-Lee op de trein naar Schiphol. Haar vliegtuig zou morgenmiddag om 17.15 vertrekken voor een nachtvlucht naar Thailand. Tot die tijd zou ze onderduiken in een hotel. In Bangkok dan nog een busreis van vier uur en dan was ze thuis bij haar familie. Ze had haar moeder al een bericht gestuurd dat ze eraan kwam en had een enthousiast welkomstbericht met kusjes erbij retour gekregen.

Ze liep door de trein en vond een zitplaats aan het raam. Ze had een voldane glimlach op haar knappe gezicht. Bij een wisselkantoor had ze de eurobiljetten gewisseld voor grote coupures dollars. De commissie was pittig geweest, maar ze kon niet anders dan het accepteren. Bij een souvenirwinkel had ze een aantal als cadeau verpakte wc-rollen gekocht. Die had ze altijd al willen kopen als ze ooit weer naar haar familie zou gaan. Dit was het perfecte moment daarvoor. De wc-rollen hadden dollarbiljetten als afdruk op het papier. Ze had als grap haar achterwerk willen afvegen met dollars bij haar familie. Het zou symbool staan voor haar avontuur in Europa, wat haar betreft een plek om voor altijd weg te blijven.

Op een wc, heel toepasselijk, had ze de echte dollarbiljetten in de cadeauverpakking gerold. Nadat ze de rollen weer dicht had geplakt, knikte ze tevreden. Door de opdruk op het wc-papier vielen de echte dollars niet op.

Ze kon niet geloven dat een douanier een wc-rol zou openmaken om te kijken of het echt geld was. De scan zou misschien dollarbriefjes laten zien, dat wist ze niet, maar in dat geval klopte dat ook. Het bedrag had een stralende lach op haar gezicht vastgezet. Ruim drie-

honderdduizend dollar, veel meer dan ze had gedacht. Ze was klaar met Nederland, hier gekomen om model te worden, maar dat was niet gelukt. Ze had haar geld in de prostitutie moeten verdienen. Het waren vijf harde jaren geweest, maar gezien het bedrag dat ze eraan overhield zou Suma-Lee wel als gefortuneerd mannequin vertrekken, dat was zeker.

Ze was zo in gedachten dat ze niet zag dat er iemand vóór haar stond. Een man in uniform keek haar indringend aan. Ze raakte in paniek en verborg haar gezicht achter haar handen. Was haar avontuur nu al voorbij, hoe kon dat nou? Ze waren haar toch op het spoor gekomen, zo snel. Moedeloos keek ze om zich heen. De man was alleen, maar zag er fit en sterk uit. Ze kon geen kant op.

De man in uniform wees naar de bank naast haar en vroeg:

‘Is dit uw bagage?’

‘Ja,’ zei ze timide en ze zag hoe de man de rugzak oppakte.

Ze volgde zijn bewegingen. Hell, daar ging haar toekomst. Een toekomst die ze had gepland aan een strand met blauw water, omringd door haar familie. Ze zouden met zijn allen onder een parasol cocktails drinken en herinneringen ophalen. Het hele plan vervloog voor haar ogen. Het zou een duistere cel worden met een wasbak en een stel criminelen als huisgenoten.

Ze stak haar handen vooruit, zodat ze geboeid kon worden.

De man zei weer iets. Ze keek hem aan en besepte dat hij glimlachte.

‘Sorry?’ vroeg ze.

‘Misschien is het beter dat ik uw kaartje knip in plaats van uw vingers,’ zei de man.

Suma-Lee keek hem verbijsterd aan, maar lachte toen opgelucht en viste het treinkaartje uit haar zak. Ze overhandigde het aan de conducteur. Haar ogen zochten de rugzak en vonden hem in het bagagerek boven haar.

Ze gaf de man een innemende glimlach, die hij stralend meenam op zijn route.

Pff... ze moest even bijkomen, ze had gedacht dat alles voorbij was. Na een paar minuten kwam ze weer tot rust en leunde met een zucht achterover.

Ze keek de cabine rond. Het was niet druk, een oud vrouwtje zat te puzzelen en een tiener was met zijn mobiel bezig. In de hoek zat een forse man van middelbare leeftijd die haar met meer dan gewone belangstelling zat op te nemen. Ze hield haar hoofd een beetje schuin en lachte uitdagend naar hem.

Hm... dacht Suma-Lee, misschien kan ik nog even wat bijbeunen onderweg.

5

Thomas had helemaal niet het gevoel dat hij doodging, integendeel. Hij liep nog steeds moeiteloos zijn kilometers op de sportschool en zwom ook regelmatig. Hij voelde zich prima en dat was Brouwer, zijn huisarts, inmiddels ook opgevallen.

Zijn band met Brouwer was de laatste drie maanden hecht geworden. Ze bezochten samen regelmatig de kroeg en konden het prima vinden met elkaar. Ze zaten aan de bar in hun buurtkroeg en hadden allebei een biertje in hun hand.

Brouwer keek naar Thomas. Vanaf de datum van de diagnose moest hij terminaal zijn, maar de arts zag niets wat daarop wees.

‘Je ziet er prima uit voor een dooie,’ zei hij.

‘Dank je dok, ik ben een goed boek aan het lezen dat me helpt.’

‘O?’

‘De pijp uit voor dummy’s.’

Ze grinnikten beiden.

‘Wanneer is eigenlijk je laatste scan geweest? Ik krijg ze niet meer van Van Henegouwen.’

‘Twee weken terug,’ zei Thomas, ‘ontvangen via de mail,’ en hij pakte zijn telefoon. ‘Ik vind het zo’n ontiegelijke eikel, die cd-speler in zijn spreekkamer zou ik graag een andere plek willen geven.’

‘Ik hoop dat je een vuilcontainer bedoelt.’

Thomas grijnsde. Het zou in ieder geval die morbide glimlach van zijn gezicht halen.’

Hij gaf zijn telefoon aan de arts. Brouwer klikte op het beeld dat hij zag en scrolde er langzaam doorheen.

Het was een scan die hij nooit had willen zien, de destructie van organen en weefsel was enorm. Hij controleerde de datum en naam in de bijlage en zuchtte veelbetekenend.

‘God, god, godverdomme,’ zei hij hard.

Thomas knikte instemmend. ‘Ik zal het doorgeven.’

Brouwer keek uitvoerig naar de scan en bekeek het gezicht van Thomas met het display van de telefoon voor zijn neus. De tumor was inmiddels zo groot dat hij vervorming aan de schedel moest geven, de druk moest immens zijn.

Het kon gewoon niet, dacht hij.

De volgende scan liet de rest van het lichaam zien, overal uitzaaiingen. Brouwer keek ongelovig naar de uiterlijk gezonde man naast hem op de kruk.

‘Ik geloof het niet,’ zei hij ten slotte.

‘Dank je dok, maar ik heb er geen kloot aan.’

Brouwer pakte nu met beide handen de schedel van Thomas vast en kneep zachtjes.

‘Als je daar drukt moet ik lachen,’ zei Thomas, ‘ik heb vast een tumor met humor.’

De vrouw naast hen aan de bar keek belangstellend naar de handelingen van de arts. ‘Mag ik ook boetseren?’ vroeg ze met dubbele tong, ‘ik wil ook zo’n mooie kop maken.’

Ze gleed van haar kruk af en zakte door haar benen voordat ze een stap had gezet. Haar metgezel ving haar op. ‘Tijd om naar huis te gaan, Marga.’ Ondanks haar tegenstribbelen nam hij haar mee naar de garderobe en vouwde moeizaam een jas om haar heen.

‘Morge ga ik je knede,’ riep ze naar de bar. ‘Met een lekkere fitte kop kan je alles hebben, doe ik voor jou. Glatis!’ Ze boerde luid.

Bezoekers keken lachend naar Thomas. Niemand had een idee hoe luguber het voorval was geweest. Onsamenhangend pratend en ondersteund door haar vriend verliet Marga de kroeg.

Brouwer kreeg er niets van mee en trok een ooglid van Thomas omhoog. Die duwde hem weg. ‘Laat toch man, we zitten in een kroeg, zo krijg ik nog meer opmerkingen over me heen, die scan is toch reteduidelijk?’

Brouwer schudde zijn hoofd. Niets op die scan correleert met wat ik bij jou zie of voel. Ik ga morgen bellen om een afspraak te maken voor een second opinion. Dat had ik al veel eerder moeten doen, ik snap er geen jota van dat ik bij jou niets zie of voel.'

'Ik voel jou anders wel,' antwoordde Thomas, die in zijn ogen wreef, 'en ik ben klaar met die klotescans en dat geouwehoer wanneer ik de pijp uit ga. Gewoon binnenkort, klaar?'

Brouwer hield vol.

'Laat me dit doen,' smeekte hij, 'anders vertrouw ik mijn eigen diagnose niet meer.'

Thomas knikte aarzelend, hij begreep de noodzaak van zijn huisarts, die een bevestiging zocht van zijn deskundigheid of onkunde.

Hij was het met de dok eens dat hij het moest weten om zijn functioneren als arts niet in gevaar te brengen. Zwijgzaam keken ze op een monitor boven de bar naar een voetbalwedstrijd.

Drie biertjes later stond Paul op. Hij zou bellen als hij wist waar en wanneer Thomas de nieuwe scan zou krijgen en vertrok.

Thomas zat weer in de wachtkamer van het Utrechtse ziekenhuis. Hij was gisteren in het ziekenhuis van Nieuwegein geweest voor de second opinion. De resultaten zouden ook naar zijn huisarts gestuurd worden. De reden dat hij nu weer hier zat was een bloedonderzoek dat al eerder gepland was en Paul had hem bijna gedwongen om te gaan, al had hij er totaal geen trek in. Het zou toch geen reet uitmaken hoe de toestand van zijn bloed was.

Er was iets veranderd in de wachtkamer, maar hij kon het niet direct thuisbrengen. Hij keek rond maar kon niets vinden, wit was nog steeds wit en de treurigheid droop ook nog steeds van de muren. Er was in de wereld niets troostelozer dan de wachtkamer van een ziekenhuis waar je niet wilde zijn. Het was doodstil.

Opeens wist hij het.

'Kut,' hoorde hij.

Hij glimlachte, dat was ongeveer zijn gedachte, maar niet de verandering die hij zocht. Er was geen muziek.

Hij keek op.

Op de bank naast hem zat een meisje van een jaar of twaalf-dertien, bezig met een laptop op haar schoot. Hij was zo in gedachten geweest dat hij haar niet binnen had horen komen. Het meisje zat verwoed te tikken en vloekte weer, nu heel erg grof.

‘Nou, nou, kan het wat minder?’ vroeg Thomas.

‘Ruk nee, verdomd teringding,’ mopperde het meisje. Ze zei het zachtjes maar hard genoeg.

‘Bemoei je met je eigen zaken,’ zei ze iets harder, ‘dan zal ik niet vloeken.’

‘Oké.’

Hij nam haar op. Het meisje zag er fragiel uit, maar ze had een zelfverzekerde houding. Op haar shirt was een filmstrip te zien: *Wordt Verwacht*, eronder stond: *Tieten-2*

Thomas schoot stil in de lach, ze had wel humor, die kleine.

Haar zwarte haar zat in een knot gebonden met daaronder een spits en aantrekkelijk gezicht. Ze had iets angstaanjagends over zich, dat vond hij vreemd voor zo’n jong kind.

Het gele touw van de knot hing over haar schouders, er hingen kleine gekleurde plukjes aan. Toen hij nauwkeuriger keek zag hij dat het kleine gebreide of geknoopte vlinders waren. Ze had er een in haar mond en speelde ermee met haar vingers als ze stopte met typen. Op het moment dat ze hem had aangekeken had hij een blik gezien die meer paste bij een volwassen vrouw dan bij het meisje dat hij voor zich zag. In haar ogen had hij een ouwe ziel gezien die al veel had meegemaakt.

Ze had een opmerkelijke donkere outfit aan. Het zwarte shirt zonder mouwen slobberde over haar magere lijf. Daaronder een zwart plooirokje met glitters en een zwarte maillot met witte stippen erop. Aan haar voeten zaten zware zwarte legerschoenen, het

was bijna niet voor te stellen dat dit fragiele meisje die kisten kon voortbewegen. Ze had op elke hand een tattoo van een hagedis die over haar polsen omhoog leek te kruipen. De afbeelding op haar wang was zeer opvallend: een middelvinger die naar haar oor wees, er zat een ringetje doorheen. In werkelijkheid zat het ringetje door haar oorlel. Naast haar stond een klein zuurstofflesje, een doorzichtige slang met neusclip hing over haar schouder.

Ze voelde blijkbaar zijn blik en zei zonder op te kijken: 'We hadden een deal toch?'

Thomas verontschuldigde zich en keek weg naar de muur tegenover hem. Hij probeerde zich te concentreren op iets anders. Er hing een schilderij op de grote witte muur. De kunstenaar had een poging gedaan om een vrouw te schilderen. Ruwe vegen moesten de contouren voorstellen, maar het had veel fantasie nodig, te veel. Het was niet echt Thomas' smaak van een mooi schilderij. Hij klakte met zijn tong toen hij de prijs zag die eronder hing. Als die maar hoog genoeg was, is er altijd wel een idioot die het wilde en kon betalen.

Onwillekeurig keek hij weer naar het meisje dat op haar laptop zat te rammen.

'Je probeert me toch niet te versieren, hè?'

Thomas schoot in de lach.

'Vind je dat zo gek?' vroeg ze met een pinnige stem en dito blik. Thomas, die dat inderdaad gek vond omdat ze zo jong was, schudde zijn hoofd. Hij wilde haar niet beledigen, ze was heel jong en zo te zien heel ziek.

'Nee, sorry,' zei hij, 'maar ik ben tweeëndertig en versier geen meisjes van ehh... hoe oud ben je? Twaalf, dertien?'

'Ik ben vierentwintig, dat valt toch wel mee?'

Thomas keek haar ongelovig aan. 'Ja, dat zal wel.'

'Zal ik je hand lezen?'

'Hoezo, staat je glazen bol nog thuis?'

Is dat je hobby, de toekomst van iemand lezen?'

‘Soms kan ik ervan leven, soms niet.’

‘Wat doe je nog meer dan?’

Haar blik en het obscene voorbeeld dat ze met haar tong in haar mond maakte zeiden meer dan voldoende.

Er viel een ongemakkelijke stilte.

‘Nee, ik wil niet ... ik bedoel, je hoeft mijn hand niet te lezen, ik weet mijn toekomst al.’

Ze knikte: ‘Het is zwaar kut, weet je.’

‘Daar zijn we het dan over eens.’

‘Hoe heet je?’ vroeg ze.

‘Thomas van der Geest, en jij?’

‘Maxime Zwart, ze noemen me Max, mag jij ook doen.’

‘Oké Max. Wat is jouw probleem?’ Hij wees op haar zuurstofflesje.

‘COPD, mijn longen zijn aan het verrotten, heb je er nog een over voor mij?’

‘Je zou ze allebei mogen hebben,’ zei Thomas naar waarheid, ‘je zou er echter niets aan hebben, ze zitten vol met kanker.’

Hij schoot vol en keek geconcentreerd naar een automagazine op de tafel voor hem om niet in huilen uit te barsten.

Toen hij het weer aandurfde haar aan te kijken zag hij een traan uit haar linkeroog bungelen.

Ze zag er beduusd uit.

‘Ben je echt vierentwintig?’

‘Ja, vierentwintig, en alleen met mijn flesje. Ik leef in instellingen, opvanghuizen en op straat sinds mijn moeder en vader het nodig vonden te emigreren naar Roemenië, maar ik ben hem gesmeerd. Ken je dat programma? “Ik vertrek”. Ouwelui die emigreren en de rest van het gezin mee laten creperen. Zoiets deden mijn ouders ook. Dat vond ik ruk en ik kwam weer terug. Ze hebben nooit de moeite genomen om me te gaan zoeken. De vetpleuris kunnen ze krijgen, allebei. Maar toen werd ik ziek en kwam ik bij deze pipo-

dokter terecht. Die is er trouwens niet vies van,' maar ze ging er niet op door.

Ze liet een pillendoos zien. 'Mijn groei is tien jaar geleden gestopt toen ik deze moest nemen, drie keer per dag. Ze ging rechtop zitten en trok het shirt strak over haar kleine borstjes heen. Ze zijn toen ook gestopt met groeien, net zoals de rest van mijn lijf, iedereen denkt dat ik nog een kind ben. Bij sommige mannen is dat een voordeel en kan ik meer vragen.'

Ze zag de verbijsterde uitdrukking op het gezicht van Thomas.

'Ik ga me niet verontschuldigen voor wat ik heb gedaan om te overleven. Het is trouwens voorbij, niemand wil me meer hebben met een zuurstoffles op mijn rug. Aan alles komt een eind, ik zit in de verlenging, er wordt zo afgefloten.'

'Join the club,' zei Thomas, denkend aan zijn soortgelijke pillendoos en zijn diagnose.

'Gigolo?' vroeg ze doodserieus.

Hij schudde lachend zijn hoofd,' Nee, ik zit ook in geleende tijd.'

'Fuck,' zei ze veelzeggend. 'Hoelang?'

Thomas haalde zijn schouders op, hij wilde er niet te diep op ingaan.

'Dus je bent hem gesmeerd op je veertiende? En je hebt jezelf verhuurd om te overleven. Zochten je ouders je niet?'

'Nee, klinkt erg, maar ik vond het prima. Mijn ouwelui dachten alleen aan zichzelf, egotrippende kloothommels.'

Ze deelden op dat moment behalve de dokter ook heftige emoties en zaten stilzwijgend naast elkaar naar de grond te staren.

Plotseling schoof ze op de bank naar hem toe en legde haar armen om zijn hals. Ze liet haar hoofd op zijn schouder rusten. Thomas was zo verrast en beduusd dat hij haar liet begaan. Het voelde zo goed, die genegenheid. Het was alsof hij een knuffel kreeg van een zusje dat hij nooit had gehad. Hij pakte haar ook vast en omstrengeld zaten ze samen op de bank. Ze snikte zachtjes en ook

Thomas voelde de tranen over zijn wangen lopen. Het leek alsof alle ellende die ze samen hadden meegemaakt op dat moment naar buiten kwam.

Iemand liep langs de open wachtkamer en ze lieten elkaar direct los. Ze kuchte even en nam een teugje zuurstof, niet omdat ze het nodig had maar meer om zich een houding te geven.

‘Pff... dat was heavy... wil je ook een pufje van Max?’

Thomas schudde glimlachend zijn hoofd terwijl hij de tranen uit zijn ogen wreef.

‘Hoe laat is je afspraak?’

‘Twintig minuten geleden. En jij?’

‘Nu, ik moet nu, want mijn zombiefilm begint over dertig minuten. Mag ik vóór jou?’

‘Wat mij betreft wel, ik heb geen haast, maar ik weet niet of dat lukt, want ze zijn vrij strikt hier wat dat betreft.’

‘O, maar dat regel ik wel hoor, maak je geen zorgen.’ Ze klapte haar laptop open en begon te typen. Thomas keek nieuwsgierig mee en zag een script op het scherm, ze zat in een mainframe. Hij wist het nodige over servers en mainframes en het was erg moeilijk om binnen te komen. Maar blijkbaar niet voor haar, ze omzeilde de beveiliging alsof die er niet was en de snelheid waarop ze commando’s zat te typen was ongehoord. Hij kende een jongen op zijn werk die dit ook kon, maar die haalde bij lange na niet dit tempo. De cursor vloog over het scherm.

‘Wat doe je?’

‘Ik verzet je afspraak,’ zei ze glimlachend, ‘je zei toch dat je het niet erg vond?’ vroeg ze met een frons.

Thomas knikte en keek toe hoe ze hun namen verwisselde in een spreadsheet. Wat ze deed was hartstikke illegaal, officieel zou hij dit moeten melden, maar het leek zo irrelevant, net zoals alles in zijn bijna opgeheven leven.

Ze klapte de laptop dicht en deed hem in haar rugzak.

‘Zie ik je later nog?’ vroeg ze.

Thomas vond haar aardig en ze konden allebei wel wat steun gebruiken, dus knikte hij en gaf haar zijn telefoonnummer.

Max straalde.

‘Mevrouw Zwart,’ klonk het door de wachtkamer. Een verpleegster met een clipboard in haar handen keek naar binnen.

‘U wordt verwacht op een andere afdeling, wilt u mij volgen?’

‘Alles beter dan daar naar binnen,’ giechelde Max en ze draaide zich om.

‘Later, ouwe.’